

Ob sklepu.

Zvonec je zapel in po učilnicah se je polegel hrup. Nepremično so sedeli mladi šolarji in vsem se je bralo nestrpno pričakovanje na obrazu. Takrat je vstopil v sobo gospod učitelj. Resno so gledale njegove oči, resen je bil njegov obraz, — še celo njegov korak je bil bolj umerjen in odločen kot navadno.

Učenci so vstali kakor na povelje.

»Molimo,« je povzel učitelj in cela četa po razredu se je pokrižala in začeli so kot iz enega grla:

»Oče naš . . .«

»Sedite,« je ukazal učitelj po končani molitvi in govoril vsemogoče, a nikdo ga ni slišal; kajti preveč raznih občutkov je valovilo v teh mladih bitjih.

»Kdor se je ravnal po mojih nasvetih in navodilih, se bo veselil in lahkega srca pojde domov z zavestjo, da je storil svojo dolžnost; kdor se je zanemaril, naj trdno sklene v prihodnje poslušati moj glas — in ne bo mu žal, zakaj vse se bo dalo popraviti in veselje bo tem večje.«

Tako približno je končal učitelj in obrazi so strmeli vanj vprašajoče in proseče in tupatam se je začul rahel, pritajen vzdihljaj.

»Sedaj razdelim izpričevala,« je začel po kratkem odmoru gospod učitelj — in vse je vztrepetalo. Učitelj pa je začel deliti: najprej so prišli na vrsto najboljši, potem vedno slabši in slabši . . .

Prelogov Tonček, ki je sedel v prvi klopi, se je prestrašil. Vedno je čakal, kdaj izpregovori učitelj njegovo ime, pa zastonj. Skoro vsi so že odšli — še celo Cenetov Mihče, ki ni nikoli nič znal, je že dobil naznanilo, on pa, ki je bil vedno — prvi, še čaka.

Ustnice so se mu začele tresti, veke utripati hitro in hitreje in kmalu je začel jokati naglas.

Takrat ga je poklical učitelj. Tonček se je dvignil in si brisal z rokavom solze.

»Vidiš,« je začel gospod učitelj — »kako je hudo,

Ta bo vrl planinec, kaj?

če je človek žaljen. Ti si bil vse leto v šoli najbolj marljiv, pa si moral zdaj le čakati, da so dobili vsi, še celo najslabši, izpričevala. Ali pa veš, zakaj sem to storil?»

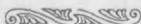
»Ne,« je zajeceljal Tonček.

»No, zato, ker se nisi pri sklepnih sv. maši dostojno obnašal,« je rekel gospod učitelj. »Pa zapomni si to in bodi priden! Na, tu imaš izpričevalo in pa še eno knjigo, ker si se tako pridno učil. Ampak — glej, da se boš odslej vedno tudi v cerkvi lepo vedel.«

»Bom,« je rekel Tonček in odhitel za tovariši, ki so ga radovedno izpraševali, kaj se mu je pripetilo, da je moral zadnji iz šole. Tonček se jim je smejal in samo odgovarjal:

»Nikoli se mi še ni kaj takega pripetilo, in povem vam, da je bila ta moja prva kazen tudi — zadnja.«

Gnjevoš.

Moj zaklad.

In sam ne vem, zakaj,
in ne, kako
da vzcvete v duši moji maj
takrat,
ko dušo mojo napojiš,
o Jezus mili, moj zaklad!

In kadar iz kapele grem,
po širni cesti v širni svet,
prav res ne vem,
zakaj da se tako bojim,
da te, o Jezus, moje vse,
ne izgubim!

In skrbno, varno skrivam te,
da nihče ne izve nikdar,
kje hrani moje te srce —
ker če bi te kedaj izdal,
bi lahko prišel kdo
ter mi zaklad najljubši vkral.

Lipe šenttroški.